Pregaria.cat

Entrada

El desig de Déu

Indefinible, no té masses raons ni explicacions, es viu, se sent en forma de set espiritual. Moltes onades de la vida s'estavellen en aquesta roca, i obren un camí desconegut. Desitgem Déu de mil maneres. Ara meditem tan sols sobre tres: per desenganys, per pròpia felicitat i per alteritat.

Per desenganys. Després d'haver begut en les satisfaccions de moltes sensibilitats, hem experimentat una buidor inexplicable. També hem palpat com d'efímer és l'èxit, com de transitòria és la il·lusió i quins canvis sobtats es donen en els amors que semblaven segurs i per sempre. D'aquí i de lluny ens arriben impactes de tanta crueltat, d'abusos plens de perversió, del menyspreu de realitats humanes elementals. Experimentem la impotència i la caducitat de realitats treballades i estimades... i un llarg etc. I ens entra el desig de Déu, potser sense aquest nom (una D, una E i una U). Sabem alguna cosa d'Ell o quasi res, però el cor el cerca, el busca, espera un consol, una comprensió i especialment una promesa. Aquella que expressava Juliana de Norwick "al final tot acabarà bé".

Per pròpia felicitat. Així com el desig de Déu que acabem d'expressar és com una resposta a tants desenganys de la vida, el que ens arriba de la pròpia felicitat té un altre caire. La plenitud, el goig, l'estimació, la comprensió, la unió... en tants moments de l'existència ens senyalen un camí que sabem ara que és de trànsit, perquè estem sotmesos al temps i a l'espai. Ens senyalen també que es pot donar una plenitud permanent, la felicitat. On cercar-la? Existeix? Hi ha en un espai o lloc una permanent plenitud, que no sols mantingui el goig, sinó que el faci créixer indefinidament?. No pot ser una idea, és molt més que en un sentiment, ha de tenir rostre, palpitació, amor. Aleshores és quan brolla el desig de Déu. Ell és la felicitat, la meva, la de tots, la universal.

Per alteritat. Ens hem oblidat de nosaltres mateixos. Hem buidat l'ego conscient de l'ànima, la quietud ens ha obert la porta al Misteri i hem palpat, ni que sigui una vegada a la vida, que som habitats per un Amor absolutament Fidel i gratuït. Sabem que hi és. Que no és el fruit de la nostra limitació i imaginació, perquè l'hem potser vist reflexat en altres i en espills de la natura i l'univers. Primer ho hem experimentat ni que sigui en un grau mínim (que no per petit és fantàstic), després ajudats pel mateix Misteri li hem ofert la nostra fe i la nostra bona voluntat. Es desvetlla tot un procés en el que el centre és Ell, Déu, i el que nosaltres intentem posar és humilitat, acolliment, memòria, i sobre tot el que ens consta que Ell més vol, amor i justícia en vers als altres. Sense deixar de ser Misteri anem sabent sobre el seu rostre humà, en Jesús, la seva referència amorosa en el Pare i la força infinita del seu amor, en l'Esperit. Resulta impossible no tenir i experimentar un desig immens de Déu, en la pau del foc que crema i no es consumeix. Els altres són també alteritat, participen de l'amor i la voluntat de Déu. Volem seriosament estimar-los i fer extensiu l'amor a tots i a l'univers.

Jesús Renau sj.